

Ödün Verdiğimiz İnsanlığımız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2016

Dur, sesinin muğlâk tınısında saklı tuttuğum bir yakarışın miadı henüz dolmamışken ve seyrelmemiş bulutlarla kaplı iken tepemin çatısı, akan damın ve kırık camların ardından peyda olan belirsizliği tokuşturuyorum, duyulmayan iç sesimin en bakir ovasında tozutan imgeler kadar sıra dışı mihraklarla yontulurken evrenin hegemonyası.

Susmalardan ibaret, ibret aldığım en tanımsız şarkı, duymaktan hicap ettiğim ama her nasılsa yüreğime pelesenk olmuş. Tanrım, ne çok ikilem ki iklimsiz bir mevsime düşmüşken yolum, tüm satılmışlığı vicdan denen teyakkuzun ve bilinenden öte, kirli çıkılarında, satılmışlığı yeniden ve rahvan bir tezahür ile yalıtıma çalışan gölgeli ve sakıncalı tebessümü o yalıtılmışlığın esaretine yüklediğim...

Bir miladı son kılan ve sonu başa döndüren.

Islak bir imgeyi kurutan saç tokamda asılı tuttuğum çocuk gülüşlerim.

Kayıp sanrılara yetim verdiğim muğlâk sevinçlerim.

Ansızın sızan bir yağmur tanesini çiğnerken paytak yürüyüşü o sübyan düşlerim.

Ve yeniden sağaltırım düşüncesiyle, rast geldiğim en anlamsız girizgâh; belki bir romandan arda kalan belki de kayıp gök kubbenin tek misafiri iken meleklerin seğirttiği o pamuk bulutlarda yol alan umut zerrecikleri.

Çaldığım bir üzünç mü yoksa hayatı edilgen kılan yoksa tütsülediğim bir dokunuş mu, kaçan zamanın devre dışı kalmış kayıtlarında saklı tuttuğum kayıtsızlığım kadar akla zarar.

Ne muğlâk ne de belirgin sadece izafi.

Ne öznel ne de nesnel sadece Tanrı'ya dair.

Ne çirkin ne de güzel ama bakır bir sarkaç kadar da nereye döneceğimi bilmediğim bir kavşakta saklı tuttuğum o U-dönüşü kadar belirgin belki de yoksun kılındığım mutluluğun peyzajında saklı tutmaya mecbur olduğum bir yol haritası.

Tüm izleklerde sakıncalı söylemler ve her bir tümcede günbegün ödün verdiğimiz insanlığımız.

İnsanlığımızdan arda kalan belli ki aşırđığımız çocukluğumuz, her mazinin o olası yorgunluğunda söz konusu arbededen muzdarip iken masumiyetin çağrısında, asla yitirmeyecek olduğumuz mazimiz kadar isli olsa da çalkantısı hezeyan yüklü, revnak çoğaltılmışlığın anlık suretine yüklediğimiz basit bir tebessüm kadar yüreği ısıtan.

Gitmelerden ibaretiz oysa ve çalakalem yaşadığımız ve yordadığımız resimlere bakıp bakıp dalıyoruz geçmişin isinde süslü cümleler ile donattığımız güncelere tıkmak kadar da olası onca hatırat yüklü geçmişini mademki mimlemiştir basit bir yordayış kadar da ahkâm kesiyoruz anbean.

Dünler kayıtsız mı da yarına dönük yüzümüz?

Yarınlar mı hicap ettiğimiz de anda takılı kalmışız hem de tüm tedirginliğimizi tek bir tümce ile geçiştirirken...

Nedir o saklı tümce ya da kayıp bir imgeyi baş tacı etmişken baş tacı yaptığımız o sarnıcın kaygan ve ıslak zeminine yüklediğimiz. Hani olur da bir çırpıda tüketiriz benliğimizi belki de korunaklı bir dünyada muhafaza ederiz tüm yetilerimizi hele ki insan olmanın rehaveti çökmüşken ve devrilmişken bir köşede tüm muhafazakâr betimlemelerden kaçınıp da sırnaşırız bir sevgide toklaşırken tebessümler.

Gönülden bir surenin o efsunlu tınısında andığımız her ismin gönle sığdırdığımız mahremiyeti ve maneviyatı kadar yüreğe iyi gelen bir sükûtu yâd ederken her satır başı ve saat başı. Yeter ki kaybolmuşluğumuzda bir bukle de olsa sığınalım birbirimizin gölgesine ve her gündönümünde hatırlayalım tüm gönülsüzlüğümüzü teğet geçip, tek yürekte eşleşelim tüm ihtişamı ile donattığımız gök kubbenin engin tezahüründe bir yanıp bir sönerken umudun ışılan sevinç yüklü sureti ve tüm tanımazlığından gayrı tüm aşkı tek seferde içmeye ant içmişken.